

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

(Ιστορία Περιπετειών Αγίας και τρέμου)

Του Ριχάρδου Έρε. Σαβάλ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ἐξήγησα ἕνα μικρὸ παιδί και ἔστειλα νὰ φωνάξουν τὸν Βαρῶνον νὰ ἔλθῃ μιὰ στιγμή στὸ ξενοδοχεῖο. Γύρισα στὴν Ἑλένη και τῆς διηγήθηκα τὰ πάντα.

— Ἐκάνατε πολὺ καλά. Αὐτὸ θὰ τὸν κάρῃ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ μαλὸ του κἀνὰ ὑπόψια.

Σὲ μιῇ ὥρᾳ ἤλθε ὁ Βαρῶνος.

— Ἀ! ἀγαπητὲ μου Λένοξ, ἐφάναξε πρόθυμος, ἡ κυρία δὲν μπόρεσε νὰ ταξιδῆσῃ σήμερα;

Ἀπόρησε πού του διηγήθηκα τὴν ἱστορίαν τῶν εἰσιτηρίων.

— Αὐτὰ τὰ κτήνη κἀποιο λάθος ἔχουν κάνει. Τὰ διαβατήρια περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια πολλῶν και ἕνα λάθος ἀλλάζει ὅλη τὴ σειρά. Ἀγαπητὲ μου Λένοξ, μὴ ἀνησυχεῖτε. Μιὰ δυὸ ἡμέραις ἀκόμη εἰδῶ και δεῖα θὰ διορθωθοῦν. Φροντίσατε ἐν τῷ μεταξὺ γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ὥρας σας συζύγου.

— Ἄλλᾳ, εἶπε γελαστὴ ἡ Ἑλένη, αὐτοὶ εἰδῶ οἱ κύριοι τοῦ ξενοδοχείου δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μένουμε στὰ δωμάτια μας χωρὶς τὴν ἀγγυηλὸν σας.

— Τί; ἐφάναξε ἀγανακτισμένος και στραφείς πρὸς τὸν γραμματέα του εἶπε:

— Περιποιηθῆτε πολὺ τοὺς φίλους μου. Κυττάξτε νὰ τοὺς δώσατε ὅ,τι ἔχετε σιὸ ξενοδοχεῖο καλύτερο!

Κατόπιν γύρισε σὲ μᾶς και εἶπε:

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὲ μου Λένοξ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ φύγω, εἶμαι πολυάσχολος. Θὰ διασκεδάσετε στὴ Πετροῦπολι μιὰ δυὸ ἡμέρες ἀκόμη. Πηγαίνετε μὲ τὴ κυρία σας στὸ Μελόδραμα. Θὰ περάσετε ὥραια τὴ βραδιά σας. Καλημέρα! Καὶ μᾶς χαίρειος φιλόνας τὸ γατωμένο χέρι τῆς Ἑλένης.

Πρόθυμοι οἱ ἄηρέετοι ἔβρασαν στὰ δωμάτια μας τὰ πράγματα. Ὅταν μείναμε μόνοι, ρώτησα τὴν Ἑλένη.

— Νομίζετε ὅτι μᾶς ὑποπτεύεται;

— Τὸ φοβεροῦμαι, εἶπεν ἡ Ἑλένη. Ἐφάνηκε πῶς ἀποροῦσε. Θυμᾶσθε τίποτε πού μορφεῖ νὰ τὸν ἔκανε νὰ ὑποψιασθῇ;

Τῆς ἀπήντησα «ὄχι», ἀλλὰ κατόπιν ἐσκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ τὴν περὶ τὴν συνάντησιν πού εἶχα μὲ τὴν δεσποινίδα Δὲ Λωνί.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃ καμμίαν σχέσιν αὐτό. Ἡ κόρη αὐτῆς εἶνε ζηλειάρα γιὰ τὸν Σάσα, ὅπως και οἱ σεις εἶσθε ζηλειάρας. Κατόπιν προσέθεσε μὲ σημασία πού δὲν τὴν κατάλαβα: — «Ἰσως νὰ μοῦ χρεωσθῆ τὴν τελευταία στιγμή ἡ δεσποινὶς Ἐθνελά».

Ἐπειτα κάθησε ν' ἀνοίξῃ τῆς βαλίτσας τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα δεχθῆκαμε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Σάσα και τῆς προηγουμένης Πάλιντζην.

Πῆγα στὸν σταθμὸν γιὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετισῶ, εἶπεν ὁ ταγματάρχης. Ἐμάθα ὅμως ὅτι δὲν ἐφύγατε—Χάρτι Θεοῦ!

— Καὶ τώρα οἱ ἀγκαζάρομε γιὰ τὸ θέατρο τοῦ Μιχαὴλ τὸ βράδυ. Αὐτὸ θὰ εἶ: εὐχαριστήσῃ, γιατί και οἱ δύο εἶσθε ἄρρωστοι, ὡς φαίνεται.

Ἐδίχθηκα.

— Ὅτε εἶμασθε σύμφωνοι. Θὰ ἔλθετε, εἶπεν ὁ Σάσα.

— Ὅτι πᾶς στὴν Πρεσβελα γιὰ νὰ δῶ ἂν ἔχω κανένα γράμμα, εἶπα στὴν Ἑλένη, ἡ ὁποία, ἐνῶ μὲ περιφρονοῦσε και μὲ μισοῦσε κατὰ βάθος, εἶχε ἀρχίσει νὰ γίνεται πολὺ περιποιητικὴ.

— Ὅτι γυρίσω γρήγορα γιὰ τὸ θέατρο, προσέθεσα.

Τῆς σιγῆς πού ἤμουν ἔτοιμος ν' ἀνοίξω τὴ πόρτα τοῦ διαδρόμου, μὲ ἐφάναξε:

— Τὸ ρεβόλβερ, παρακαλῶ, πού μοῦ πήρατε τὴ νύχτα.

Τῆς τὸ εἶδωσα κρυφά. Βέβαια εἶχε σκοπὸ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ τὴν πιάσουν ζωντανή!

Πῆγα στὴν Πρεσβελα. Δὲν ὑπῆρχε γράμμα τῆς συζύγου μου. Αὐτὸ ἦταν περιεργό. Ἐπρεπε νὰ εἶχα γράμμα σήμερα ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐπειτα πῆγα στὴ Λέσχη τῶν Θαλαμηγῶν, ὅπου συνήνησα τὸν Βόριν Βελέτσκη.

Ἐφάγαμε μαζύ.

Λοιπόν, ἀφοῦ δὲν φεύγατε, οἱ ὑπενδυνιῶ τὴν ὑποσχέσασθε, μοῦ εἶπε ὁ νεαρὸς ναυτικός. Φέρετε τὴν κυρίαν αὐριο στὴν Κροστάνδη. Θὰ δῆτε τὸ οκάφος μου και τὰ φρούρια.

Πράγματι πολλὰ φορὲς μοῦ τὸ εἶχε προτείνει αὐτό. Δὲν μπορούσα ὅμως νὰ δώσω ἀπάντησιν ὀριστικὴν, ἂν δὲν ρωτοῦσα τὴν Ἑλένη.

— Μετὰ τὸ θέατρο ἔλατε στὴ Λέσχη νὰ μοῦ δώσατε ἀπάντησιν ὀριστικὴν.

Γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο. Ἡ Ἑλένη ἦταν ἔτοιμη γιὰ τὸ θέατρο και πρώτη φορὰ εἶδα τὰ μάγουλά τῆς κοκκινισμένα.

— Τί συνέβη; τὴ ρώτησα δυσκολοαναγκνίοντας.

— Κατὰ τὴν ἀπουσία σας; τίποτε ἀπολύτως! Ἡ ἴδια κατάστασις εἶσε διου ἔλθῃ τὸ τελευταῖο χτύπημα. Ὅσο σιωπῆ ἢ μουσικὴ ἀστυνομία, τόσο ὁ φόβος τοῦ θανάτου γίνεται πειρὰ βέβαιος. Μεταξὺ μας, παρακαλῶ,

προσέθεσε γελαστὴ, ὑποθέτω πῶς ὁ Βαρῶνος Φριδρίχ περιμένει καὶ Ἰσως καμμίᾳ τελευταίαν ἀπόδειξι, πρὶν τολμῆσῃ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του ἐπάνω μας.

Κατόπιν τῆς μίλησα γιὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βόρι Βελέτσκη.

— Τί λέτε; Μποροῦμε νὰ χαροῦμε τῆς μέρας πού μᾶς μένουν;

— Πηγαίνετε νὰ βάλετε τὸ φράκο σας και θὰ σκεφθῶ γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Πῆγα στὸ δωμάτιό μου. Τὴν ὥρα πού ντυνόμουνα ἀκουσα τὴ φωνὴ τῆς Ἑλένης χαρούμενην.

— Ἄνοιξα λίγο τὴ πόρτα. Εἶχε πάρῃ τῆς ἐφημερίδες κι' ἐδιάβαζε τὴ πλοῖα ἐφωγαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

— Τί ἀποφασίσατε; τὴ ρώτησα, ὅταν ντυμένος γύρισα νὰ τὴν πάρω γιὰ τὸ θέατρο.

— Νὰ δεχθῆτε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Βόρι Βελέτσκη.

Σὲ δέκα λεπτά εἶμασθε στὸ θέατρο σ' ἕνα θεωρεῖο πρώτης σειρᾶς. Ἐπαίξετο ἡ «Ζιροφλί—Ζιροφλί» ἀπὸ καλὸ θίασο.

Σὲ λίγο ἤλθε στὸ θεωρεῖό μας ἡ κ. Πάλιντζη μὲ τὸν Σάσα, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε δύο μεγάλες ἀνθοδέσμες. Τὴν μία πρόσφερε στὴ προηγουμένη και τὴν ἄλλη στὴ σύζυγό μου.

Ἡ Ἑλένη ἔσκυψε νὰ μυρίσῃ τὴν ἀνθοδέσμη. Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος. Ζητήσθε ἀσφαλῶς νὰ βρῆ κανένα γραμματάκι του ἀνάμεσα στὰ ἄνθη.

Ἐγὼ ἐπρόσχεα τῆς κινήσιν τῆς, «Ἄ! κι' ἂν βρῆ τέτοιο πράγμα, δὲν θ' ἀφήσω νὰ τὸ διαβάσῃ ποτε!» εἶπα γεμάτος ζήλεια.

Τὸ θέατρο ἐκείνη τὴν στιγμήν εἰσέισε ἀπὸ ζητωκραυγῆς.

Ἐνθουσιασμένοι καθὼς ἤμουν πρὸς τὴν αἰσὸν, ἀρπαξα ἔξαφνα ἀπὸ τὰ γόνατα τῆς Ἑλένης τὴν ἀνθοδέσμη και τὴν ἐπέταξα στὴν ὑψίφωνον. Κατόπιν προσποιήθηκα ὅτι σὴν ἔλα και ἐξήγησα συγγνώμην ἀπὸ τὴν Ἑλένην, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔβγαζαν φλόγες, λιγώτερο ὅμως ἄγριες ἀπὸ τῆς τοῦ ταγματάρχου τῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο στὸ βάθος τοῦ θεωρείου. Τότε ἡ Ἑλένη ἔσκυψε γιὰ νὰ μοῦ πῆ:

— Ζητήστε πῶς τὸ μπουκέτο. Ἐχει μέσα μιὰ σημεῖωσι...

— Ραβασάκι τον, εἰ; Ποτέ!

Ἐκίτρισε και μοῦ ψιθύρισε πάλι:

— Φέρετέ μου, στὰ χέρια μου, τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο, ἂν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σας.

Ἐξήγησα ἰσχυρῶς και σὲ λίγο ἐφυγα ἀπὸ τὸ θεωρεῖον γιὰ νὰ σκεφθῶ μὲ τὴν τρέπον θὰ ἔπρεπε πῶς τὸ μπουκέτο. Θυμήθηκα ὅτι ἡ ἡψίφωνος ἦταν ἄλλοτε φίλη μου πρὸ ἐτῶν στὸ Παρίσι. Εἶδα τὸ πρόγραμμα και βεβαιώθηκα.

Πῆγα πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς σκηνῆς και ἔστειλα τὸ ἐπισκεπτηρίό μου στὴν δεσποινίδα Εὐλαλίαν Δὲ Μπουκέτο.

Ἡ ἀπάντησις ἐφωδασεν ἀμέσως και γρήγορα βρέθηκα στὸ καμαρίνι τῆς.

— Ἀγαπητὲ Συναγματάρχα Λένοξ, πρὸς χάριν σας διαθέτω μιαν στιγμήν. Τί καλὸς πού εἶσθε νὰ μ' ἐνθυμισθε.

— Σᾶς ἔριξα ἕνα μπουκέτο, τῆς ἀπήντησα.

— Ἄ! ναί, εἰς ἀνάμνησιν τῶν περσομένων—παληόπαιδο!

— Αὐτὸ τὸ μπουκέτο ἔχει μέσα ἕνα γράμμα πού δὲν εἶνε γιὰ σᾶς

— Ὅχι γιὰ μένα; Διάβολε! Σὲ ποίαν λοιπὸν γράφετε; φώναξε θυμωμένην.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκά μου, τῆς εἶπα.

— Κανεῖς Δὲν Ζουὰν τῆς τὸ στέλνει;

— Τί σᾶς ἰνδιαφέρει;

— Καὶ διπλᾶτε ἐκδίκησιν, εἰ; εἶπε γελαστὴ.

— Δὲν πιστεύω, εἶπα. Φεύγω ἀπὸ τὴν Πετροῦπολι σὲ δυὸ ἡμέρας γιὰ τὸ Παρίσι.

— Ἄ, τότε θὰ μοῦ εἰσθε και ἐκεῖ ἄλλα μπουκέτα. Χαίρετε!

Ἐπῆρα τὸ μπουκέτο και ἀνεχώρησα, ἐνῶ ἡ Εὐλαλία μοῦ φώναξε:

— Ἡ κυρία δὲν εἶνε φρόνιμη, εἰ; Ἄ! αὐτὸς ὁ διαβολο-Σάσας!

Ἐπρόσχεα τὸ γράμμα. Ἐπρεπε νὰ τὸ διαβάσω; Ναί! Ἡ Ἑλένη μοῦ εἶπε ὅτι ἀπ' αὐτὸ ἐφαρτᾶται ἡ ζωὴ μου. Ἐπλησίασα στὸ φῶς και ἐδιάβασα εἰς μόνον λέξιν.

«Ἄξιον τὸ ἱσπερας εἰς τὰς ἐπιτά».

Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν. Γύρισα μὲ ἀμάξι στὸ ξενοδοχεῖο. Στὸ δρόμο τῆς εἶδωσα τὸ γράμμα. Τὸ ἐδιάβασα, ἐψιθύρισε ἕνα «πολὺ καλά» και τίποτε ἄλλο.

Στὴ πόρτα τοῦ δωματίου μας ἰδύρισε και μοῦ εἶπε:

— Καθόλου εὐδουμος δὲν εἶσαι ἀπόψε καλέ μου Ἄρθουρ. Πηγαίνε στὴ Λέσχη νὰ βρῆς τὸν Βόρι. Κύνταξε νὰ περάσῃς ὥραια τὴ βραδιά σου.

— Ἐβλεπα ὅτι ἤθελε νὰ μὲ ξεφορτωθῇ.

— Καὶ σεις; τὴν ρώτησα.

(ἀκολουθεῖ)

